

CĂLĂUZA REDINȚEI



Publicație lunară

Noiembrie (Brumar)
nr. 9 (47 / 2020)

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătarăși” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei



Sinceritate și adevăr

Citiți în pagina 1



„Omul acesta sigur se va mântui!”

Citiți în pagina 4



Sfântul Andrei -
Apostolul românilor

Citiți în pagina 14



Cum privești viața?

Citiți în pagina 8

*B*iserica purtând hramul Sfântul Vasile cel Mare se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru”.



*D*rați enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți dă nici bătă nici toiag
Îți dă pricepere și minte.”

Colectivul de redacție



Sinceritate și adevăr

Chiar dacă traversăm o perioadă mai dificilă decât am fost obișnuiți, observ adesea că omului îi este greu să trăiască fără un model de urmat în viață.

Uneori vedem că oamenii care nu urmează calea adevărului și nici nu își călăuzesc pașii după chemarea creștină, totuși trăiesc în îndestulare sau chiar în risipă, pe când cei virtuoși sunt loviți de multe ispite și greutăți. Astfel, de multe ori avem senzația de neîmplinire sau de nemulțumire cu privire la ceea ce ni se întâmplă. Totuși, trebuie să știm însă că împlinirea pe care ne-o dorim cu toții nu este legată numai de bunurile lumești, ci și de judecata conștiinței. Omul care trăiește în fărâdelege, chiar dacă în viață are tot ceea ce își dorește, este muștrat de conștiință pentru fărâdelegile săvârșite, este dominat de o frică interioară și este aproape întotdeauna neliniștit, cu toate că alții îl cred fericit.

Cel care urmează calea Domnului Hristos nu este așa, chiar dacă duce un trai mai greu, având conștiința curată îndură toate, cu nădejdea în bunurile vieții viitoare și este liniștit în inima sa.

Așa cum aurul nu iese la iveală decât cu ajutorul pietrei de încercare, tot așa cred că toate suferințele pe care le rabdă creștinul adevărat îl ajută la consolidarea virtuților sale.

Domnul Hristos ne încearcă adeseori prin încercări grele, ca pedeapsă pământească pentru păcatele noastre. dar și ca răsplata în viața viitoare să fie cu atât mai mare. Iar uriciunile pe care le purtăm unii față de alții Dumnezeu le îngăduie, fiindcă El nu împiedică libertatea de exprimare a omului.

Acum câteva luni am citit un articol al părintelui Siluan Visan, de unde am reținut o frază pe care vreau să o redau în continuare: „Chiar dacă una dintre virtuțile pe cale de dispariție este sinceritatea, sentimentul meu este că fiecare dintre noi ne luptăm să o păstrăm vie. Deoarece este poate cea mai necesară calitate a unui om pentru a fi bineplăcut Domnului Hristos, căci asta reiese și din discuția Mântuitorului cu femeia samarineancă.”

Până la urmă, omul nu se schimbă așa ușor, omul își vine în fire atunci când



sufletul este luminat de har. Atunci conștiința ne mustră, ceea ce înseamnă că Dumnezeu din când în când ne cercetează!

Cred că această mustrare ar trebui să fie un motiv de bucurie, pentru că Dumnezeu nu ne lasă să ne pierdem în neștiință și să murim în păcate.

Într-o discuție referitoare la calitățile și defectele omului modern, pe un grup de socializare am văzut un răspuns de genul: „Nu sunt nici bun, nici rău. Sunt un om normal.”. Personal, cred că prin definiția de „om normal” se înțelege omul care încontinuu se luptă cu patimile, din dorința de a fi asemenea Domnului Hristos și nu din alte considerente lumești. Iar un asemenea om nu se abate de la calea adevărului, după cum se întâmplă de cele mai multe ori în zilele noastre.

Dacă am vrea să ne considerăm persoane normale, atunci ar trebui să fim în orice clipă pe calea adevărului și ar trebui să mărturisim, mereu curat și sincer, prin gânduri, cuvinte sau fapte, ceea ce mintea gândește și ceea ce inima simte.

Sfântul Paisie Aghioritul adresează îndemnul său fiecărui credincios de a dobândi curăție sufletească, adică sinceritatea, cinstea, smerenia și calea adevărului.

„În felul acesta omul se înrudește cu Dumnezeu și harul dumnezeiesc se odihnește înlăuntrul lui. Când cineva are curăția trupezască, dar nu o are pe cea sufletească, Dumnezeu nu Se odihnește în el, pentru că există înlăuntrul lui viclenie, mândrie, răutate etc. Atunci viața lui este o batjocură. De aici să începeți nevoița voastră: să încercați să dobândiți curăția sufletească” (Sf. Paisie Aghioritul, „Nevoiță duhovnicească”).

Poate cineva să spună că este un om cu adevărat sincer, adică așa cum ne-a făcut Dumnezeu de la început, când a privit și a văzut că toate erau bune foarte (Facerea 1, 31)?

Dacă ar fi să vorbim sincer, cred că ar trebui să încercăm a renunța a mai arunca cu pietre unii în alții, cunoscând că drumul spre adevăr e chemarea noastră, pentru a redobândi chipul dinainte de căderea în păcat și de a ne asemena Domnului Hristos.

Da, dar până acolo e cale lungă, care începe prin a ne vedea, fiecare în parte, așa cum suntem, adică plini de viclenie, de răni și de patimi, multe pe care nici măcar nu le conștientizăm.

Părintele Arhim. Siluan Visan spunea că „Dacă este să luăm ca exemplu viața de zi cu zi, cred că sinceritatea nu este necesară numai într-o relație de prietenie, ci și în căsătorie; în relația de iubire dintre doi oameni, iar căsnicia și prietenia sunt relații care au nevoie de două picioare pentru a păși (poate păși și cu unul singur, dar de multe ori șchiopătează), iar acestea nu sunt decât sinceritatea și încrederea.”.

Și tot sfinția sa spunea că poate se naște întrebarea: Ce este adevărul? Tot ceea ce corespunde asemănării dintre faptă și gând, dintre cele văzute și cele nevăzute, dintre cele spuse și cele făcute, dintre cele trăite și cele dorite. Dacă ar fi să reformulăm, am spune: Cine este Adevărul? Este Hristos! Pentru că Domnul Hristos spune: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața...”. (Arhim. Siluan Visan)

Cei care nu au curajul și voința să renunțe la un mod de viață mincinos, la avantajele lumești pe care le acaparează prin diverse trucuri, la o existență fizică trăită în huzur, refuză să se angajeze hotărât pe o cale onestă, căutând mereu argumente care să le justifice păcatele și viciile înaintea propriei conștiințe (dacă mai există ceva din ea) sau înaintea semenilor...

Părintele Iulian spunea într-o predică recentă că atunci când se dorește o rezolvare (în general vorbind) se caută soluții, iar când nu se dorește, se caută scuze... Cred că atunci când simțim nevoia să ne îndreptăm în fața celorlalți, fără să ne dăm seama, sinceritatea se pierde făcând loc celor mai năstrușnice scuze.

Apoi, sunt sigur că nu numai eu am observat că, Doamne ferește să i se spună cuiva, direct pe față, despre Adevăr și să nu fie „adevărul” lui, iar atunci individul începe să se gândească la o soluție, prin care va căuta (indiferent de situație) a se îndreptați pe sine.

Ceea ce am observat este că cel mai puternic „stimulent” al îndreptării de sine este exemplul generalizat al celorlalți. Ceva de genul: „Toată lumea trăiește așa. Ce, eu sunt mai prost?”.

Și atunci viața omului devine un „fiasco”, deși el crede că trăiește și săvârșește nenumărate fapte demne de toată lauda, în numele binelui și pentru binele altora și chiar se consideră un „împlinit” în viață.

Până la urmă, pomul se cunoaște după roade, iar omul după faptele lui. Dar sunt și pomi care dau fructe acre. Așa e și cu omul care nu are inimă curată, chiar dacă are fapte „bune”, el nu se împărtășește de harul lui Dumnezeu.

Haideti cu toții să fim sinceri, iar Domnul Hristos va purta și cu noi (nu doar cu femeia samarineancă) discuții pline de înțelepciune, adânc provenite din bucuria întâlnirii cu noi...

Har și bucurie!

Eugen Antohi - Parohia Sf. Vasile Tătărăși



„Omul acesta sigur se va mântui!”

Îmi este foarte greu să descriu în cuvinte imaginea pe care am văzut-o în ziua în care a apărut în fața mea...mântuirea. Totuși, voi încerca.

Într-o dimineață, mergeam pe stradă grăbită, ca de obicei, de parcă mă fugărea cineva. Deodată, am zărit o grămadă de porumbei care alergau după firimituri de pâine, dar acest fapt nu mi-a atras atenția foarte tare, pentru că e ceva absolut obișnuit să vezi aceasta pe străzile din Iași.

Uitându-mă puțin mai atent la persoana care hrănea acele păsări, am observat un bărbat necăjit, trist, cu hainele largi, șterse și rupte, sprijinit în două cârje. Rupea bucăți din puțina lui pâine tocmai căpătată și o dădea acelor mici ființe flămânde. Erau aripi peste tot – pe mâinile omului, pe umeri și în jurul său. Se observa că porumbeii îl iubeau. Imediat am încetinit mersul, am analizat ceea ce am văzut și mi-a venit acest gând: „Omul acesta sigur se va mântui!”, prin simplitatea sa, prin smerenie, prin milostenie. La o privire mai atentă, am putea spune că era chiar întruchiparea Mântuitorului care, frângând pâinea, a împărțit-o cu dragoste apostolilor Săi.

Probabil că pentru fiecare dintre noi, mântuirea are o altfel de închipuire. În ochii mei, ea stă mai ales sub semnul milosteniei necondiționate. Mă impresionează și îmi aduc bucurie adevărată oamenii care, uitând de propria boală, de griji, de sărăcie, încearcă să ofere cu dragoste, din puținul lor, un zâmbet, un gând bun ori o pâine caldă străinilor, sărmanilor sau necuvântătoarelor. Aș vrea ca, de fiecare dată când mă voi întreba dacă să-i dau ultimul leu din buzunar celui care imploră milă la colț de stradă, să-mi amintesc de acel biet bărbat care m-a făcut să mă opresc o secundă din viteza lumească pentru a-l privi cum hrănește păsările cerului. Nu știm Cine se ascunde în spatele celor care cer. Dar știm sigur că, dacă îi ajutăm, Dumnezeu ne va întoarce fapta înzecit.

Sper să avem cu toții ocazia, măcar de câteva ori în viața aceasta, să ne întâlnim cu mântuirea, pentru a ne dori cu atât mai mult să ne întâlnim cu ea și la trecerea spre viața de apoi!

Ioana Sanciu, Parohia Sf. Vasile Tătărași



Cum se cuvine a ne conduce limba

Deprinde-te a tăcea, chiar acolo unde nu-i rău să vorbești, ca să câștigi deprinderea. Numai să nu fie tăcerea ta pricină de vătămare duhovnicească ție ori celorlalți. Ia seama a sta departe de sfaturile oamenilor, fiindcă în locul oamenilor vei avea tovarăși pe îngeri, pe sfinți și pe Dumnezeu.

În fine, amintește-ți de războiul ce-l ai în mâini. Dacă vei vedea câtă luptă ai să depui într-însul, desigur vei pierde pofta a vorbi ceva de prisos.

Cea mai mare trebuință este a ști să-ți cârmuiești limba cum se cuvine și s-o înfrânezi. Adeseori, multa vorbire vine din mândrie. Din aceasta părăndu-ni-se că știm multe și fiind mulțumiți de părerile noastre, ne silim cu multe reflecții și cuvinte meșteșugite să impunem opinia noastră inimilor celorlalți, ca să le apărem ca învățători. Le arătăm astfel de mândrie, ca și cum ei ar avea nevoie să învețe de la noi. Acest orgoliu apare mai ales când îi învățăm fără ca ei să fi cerut acest lucru de mai înainte. Nu-i posibil a spune în câteva cuvinte câte răutăți se nasc din multa vorbire. Vorba multă e mama lenei, baza ignoranței și a nebuniei, ușa clevetirii, sluga minciunilor și răceala evlaviei fierbinți. Vorbele multe întăresc și întăresc patimile și dintr-însele se pornește apoi limba cu o mare ușurință spre vorbire nechibzuită.

De aceea, Sfântul Apostol Iacov voind să arate cât de greu este unui om să nu greșească în cuvintele rostite, zice că acest lucru e posibil numai pentru bărbații desăvârșiți: „Dacă nu greșește cineva în cuvânt, acela este bărbat desăvârșit, în stare a-și înfrâna tot trupul” (Iacov 3, 2).

Fiindcă limba, îndată ce începe a vorbi, aleargă ca un cal fără frâu și nu vorbește numai cele bune și cuviincioase, ci și cele rele. De aceea, același apostol o numește: „Rău fără astâmpăr, plină de venin aducător de moarte” (Iacov 8); iar Solomon în același fel a zis că „din multă vorbire nu vei scăpa de păcat” (Proverbe 10, 2).

Și ca să spunem în general: Cel ce vorbește mult, dă a se înțelege că-i ignorant: „Cel nebun înmulțește cuvintele.” (Eclesiastul 10, 14).

Sursa: Nicodim Aghioritul – „Războiul nevăzut”, Editura Egumenița, Galați, pp. 80-81



Simplitatea este reușita mare a sufletului

Suterea întregului suflet stă în rugăciune. Și după cum trupul se împuternicește prin mâncăruri și prin diferitele îngrijiri pe care i le dăm, tot astfel și sufletul vrea mai întâi de toate rugăciune, citire, cuvânt duhovnicesc, pildă duhovnicească să vadă și astfel, încetul cu încetul, se deșteaptă. Pentru că dacă îl vei lăsa să doarmă, atunci îl va stăpâni uitarea și nesimțirea.



După cum atunci când facem focul, suflăm în el ca să-l aprindem, tot așa are nevoie și sufletul. Pildele sunt suflările de aer care alungă cenușa, care este uitarea și aceste suflări aprind cărbunii care nasc căldura. Astfel, pleacă nesimțirea care naște rătăcirea, încât omul crede că este bine, fără să fie însă așa.

Așadar, tu, micul meu copilaș, acum că ai vreme, plângi, ca să te umpli de bucurie, străpunge-te, strigă, îmbrățișează icoana Preasfintei, ca și cum ai îmbrățișa-o pe însăși mămica ta și strig-o ca un micuț copilaș pe maica noastră: „Măicuța mea, ajută-mă, dă-mi ceea ce-mi este de folos sufletului, precum știi!”.

Spune-i multe alte cuvinte și vei atrage harul mângâietor asupra ta de fiecare dată când o vei chema în rugăciune. Vei dobândi astfel iubirea.

Ea îți va dăruși și rugăciunea, ea va aprinde flacăra și iubirea pentru Hristos, pentru că mijlocește către Fiul ei și toate cererile ei El le împlinește, pentru că este Maica Lui și nu îi trece cu vederea nicio dorință. Așadar, ceea ce vrei de la ea, să ceri ca un copilaș care cere de la mama lui ceea ce dorește și se agață de fusta mamei, îi sărută poalele, o îmbrățișează, o umple de lacrimi.

Fă așadar precum îți scriu și, în scurt timp, vei vedea câtă iubire vei afla de la dulcea noastră Măicuță. Cu multă simplitate să mergi înaintea ei, ca să afli curăția sufletului. Simplitatea este reușita mare a sufletului.

Sursa: Cuviosul Iosif Vatopedinul – „Trăiri ale dumnezeiescului har”, Editura Sf. Nectarie, pp. 125-126

Strofe pentru suflet

Sfântul Stelian

Lumină sfântă preacurată
Din ceruri înalte pogorâta
Ești tu, sfinte,
Preabunule și milostiv părinte.

Ești îngerul nostru păzitor,
Ocrotitorul tuturor copiilor,
Mereu suferi când greșim
Sau când spre păcate pășim.

Pe copilul ce-n vâltoarea vieții a greșit
De puterea răului fiind orbit
Nici când, preasfinte, tu nu l-ai lăsat,
Pe calea cea bună l-ai îndrumat.

Dumnezeu ți-a dat povață
Să îndrumi copiii-n viață!
Când la cele rele se gândesc,
Arată-le ce mult greșesc!

Autor: Camelia Jibu, clasa a VIII-a, Fântâna Mare

Sursa: Revista „Biserica din sufletul copilului”, nr. 10, septembrie 2008

Mama

Mama este ființa cea mai sfântă
Este iubitoare, blândă,
Pe copii dacă îi ceartă
Pe calea bună îi îndreaptă.

Pe-ai săi fii ea îi iubește,
Viața pentru ei și-o jertfește,
Pentru ei se ostenește,
Cele de folos le dăruiește.

De dureri vrea să-i ferească,
Vindecare să găsească,
Suferința lor o chinuiește,
Bucuria lor o înveselește.

Orice mamă bună știe
Că există o Marie
Care greu a suferit
Pentru Fiul răstignit.

Ea pe orice mamă poate ajuta
În orice împrejurare grea
Fiul ei mult o cinstește
Ruga-i sfântă
O împlinește.

Sursa: www.poeziiortodoxe.com



Cum privești viața?



Sigmund Freud privea problemele psihologice plecând de la sexualitate, deoarece el însuși avea aici oarecare slăbiciuni (relații cu secretara sa). Alfred Adler le privea prin prisma sentimentelor de inferioritate, deoarece el însuși era scund. Carl Jung le privea prin conceptul de religiozitate, deoarece el însuși era un om religios.

Trei cercetători, trei poziții diferite, trei minți, trei păreri! Unde sunt mii de oameni, sunt mii de păreri. Și atunci care este adevărul? Este o întrebare greșită. Întrebarea corectă este următoarea: Ce este, pentru tine, darul sfânt numit viață? După ce principii o conduci? Dacă ești creștin, privești viața ca o luptă împotriva patimilor și o orânduiești după învățătura lui Hristos, descoperindu-i astfel înțelesul. Dacă însă viața înseamnă pentru tine mâncare, băutură, sex și nimic în plus, atunci orice reținere de la mâncare, de la băutură sau de la sex îți este de neconceput, deoarece constituie opreliști în calea „înaltelor” tale țeluri. Atunci îți conduci viața pe baza instinctelor tale inferioare, căutând acolo să-i găsești înțelesul...

Tema sexului are legătură cu înțelesul pe care-l dai tu acestui dar sfânt pe care-l numim viață. Ce țel ai pus tu vieții tale? Să-ți mântuiești sufletul sau să-l trimiți în iad?

Sursa: Arhimandrit Vasilios Bacoianis – „Cum abordăm tema sexualității”, Editura De suflet, 2013, pp. 12-13

Mulțumirea



*L*e Alioșa îl țineam în brațe, iar Slavic stătea lângă mine. Observasem cum copiii mei regretau că mă rugaseră astăzi să-i iau cu mine pentru a ne închina la sfintele moaște ale Sfântului Apostol Andrei, cel întâi-chemat, care nu demult fuseseră aduse în orașul nostru. Stăteam de două ore într-un rând imens, care practic nu se mișca din loc. Copiii mei știau foarte bine cine este Sfântul Apostol Andrei și de ce este atât de mult iubit și cinstit, motiv pentru care mă și rugaseră stăruitor să îi iau cu mine la catedrală. Însă acum părea că gândurile lor erau cu totul în altă parte. Micuțul Alioșa, de șase anișori, mă întreba întruna când mergem la cofetărie. Voia acum nespus de mult să șadă într-un scaun confortabil, învăluit de aroma prăjiturilor cu vanilie.

Vedeam cum băieții mei se străduiau din răspuțeri să aibă răbdare și să aștepte, deși erau foarte obosiți. În special Slavic, ai cărui ochișori deveniseră triști și abătuți. Dar și restul oamenilor din rând păreau foarte încordați, nerăbdători și chiar supărați. Cugetam în sinea mea că nu făcusem bine deloc luându-i pe copii cu mine. Chiar și pentru un adult este destul de dificil de stat în picioare atâta timp, darămite pentru un copil.

Dintr-odată, printre șoaptele și zgomotele oamenilor din rând, se auzi o cântare minunată. Fetele de la strană, din catedrală, începuseră să cânte acatistul „Slavă lui Dumnezeu pentru toate”. Oamenii din rând tresăriră deodată! Ascultând minunatul

acatist, simțeau din ce în ce mai multă bucurie, pace și lumină în suflet. Credincioșii erau înduioșați. Creștinii din rând începură să-și zâmbească unul altuia și să se întrebe între ei cine sunt fetele care cântă atât de frumos.

Și rândul începu pur și simplu să înainteze. Ajungând de afară în catedrală, Alioșka își făcu semnul crucii și spuse cu tot sufletelul său: „Slavă lui Dumnezeu!”. Ochișorii săi erau plini de bucurie; privea în jurul său, în biserică, mulțumind în inimioara sa tuturor sfinților pe care îi vedea pictați în icoane și pe pereții catedralei pentru fericirea pe care o simțea. Slavic însă tăcea îngândurat și profund mișcat în sufletul său și, abia când ne întorceam spre casă, mă întrebă în sfârșit: „Mama, ce-a fost aceasta, o minune, nu-i așa?”. Eu eram sigură că da: era harul lui Dumnezeu!

Dacă fetele de la strană nu ar fi început să cânte, credincioșii din rând ar fi devenit din ce în ce mai tulburați și mai nemulțumiți, iar noi probabil că am fi stat încă mult și bine afară; sau poate, din cauza oboselii, ne-am fi întors acasă.

Slavă lui Dumnezeu pentru mila și pentru grija Sa!

Sursa: „Lumina din fereastră”, traducere din limba rusă de Ana Florea, Editura Sophia



Nikos Kazantzakis scrie: „Un ascet cățarat pe o stâncă din mare (în Sfântul Munte) mi-a spus un cuvânt care m-a lăsat fără glas:

- Ți-ai pierdut mințile, nefericitele? i-am strigat eu, ca să-l supăr.

Iar el a râs.

- Mi-am predat mintea, a zis, și L-am primit pe Dumnezeu. Carevasăzică, am dat un pumn de mărunțiș și am cumpărat Raiul. Ce zici, fiule, am făcut un târg bun?

A tăcut o clipă și apoi a zis:

- Era odată un împărat mare, frumos, mândăcios, petrecăreț, cu 365 de femei în haremul lui. Și a mers la o mănăstire și a văzut un ascet, căruia i-a zis, privindu-l cu compasiune: «Ce sacrificii mari faci!» «Sacrificiul tău e mai mare, împărate!» i-a răspuns ascetul. «Cum asta?» «Deoarece eu îmi refuz lumea aceasta, în timp ce tu pe cea veșnică!» (Raport către El Greco, p. 199).

Sursa: Arhimandrit Vasilios Bacoianis – „Cum abordăm tema sexualității”, Editura De suflet, 2013

La ce se referă cuvintele: „Sus să avem inimile”?



S în cadrul Liturghiei credincioșilor năzuim să dobândim harul cel ceresc asupra noastră, silindu-ne a-L păstra mereu și dăruindu-ne Lui cu toată ființa noastră. La aceasta ne îndeamnă cuvintele: „Sus să avem inimile”, la care credincioșii răspund: „Avem către Domnul!”.

De fapt, unde ar putea fi acum inimile noastre – adică simțirea, cugetele și mintea noastră –, decât la Domnul, la jertfa dragostei Sale care se pregătește acum în Sfântul Altar? În acest ceas înfricoșat al Sfintei Liturghii se cuvine să avem inimile la Dumnezeu, iar nu la cele pământești. Aceste cuvinte devin cu atât mai importante cu cât noi răspundem și făgăduim că „Avem către Domnul!”. Masa Părintelui Ceresc este gata, Mielul lui Dumnezeu se jertfește și toate puterile cerești împreună cu preotul se roagă pentru noi. Domnul vrea să fie toată ființa acum dăruită Lui, ca să o spele în baia harului iertător al jertfei. Cu graiul psalmistului ne zice și nouă: „Fiule, dă-mi inima ta!”. Iar în Sfânta Liturghie aflăm cutremurătoarea și plina de nădejde chemare: „Sus să avem inimile!”.

La El să avem inimile! El ne-a zidit, prin darul Lui suntem mântuiți și prin împărtășirea Sfântului Duh iau ființă mereu în scurgerea vremii cerul și pământul nou al Împărăției lui Dumnezeu.

Autor: Victor Florea

Sursa: www.doxologia.ro

Credința pentru copiii de toate vârstele

Mucenița care și-a scos ochii pentru Hristos

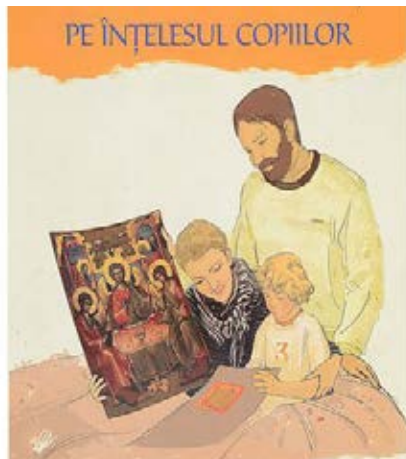
Călugărița tânără și frumoasă locuia în chilia ei, nu departe de mănăstire, în apropierea unui sat. Ea trăia după voia lui Dumnezeu, petrecând în bunăcuviință, rugându-se pentru mântuirea sufletului și îngrijindu-se de sufletul ei cu privegheri și metanii. Dar necuratul i-a pus gând rău fetei, astfel că un tânăr bogat care mai venea pe la mănăstire s-a îndrăgostit puternic de această fecioară și a început să-i dea târcoale. Ba stătea uneori pe la ușa ei să o pândească atunci când iese și intra cu ea în vorbă. Și mereu când călugărița ieșea îl găsea pe tânăr la ușa, iar acesta o supăra cu întrebări pe care le pun de obicei îndrăgostiții.

Văzând aceasta, fecioara a hotărât să nu mai iasă din casă, dar nici pace nu avea fiindcă nu putea ajunge la slujbele bisericii. Într-o zi, călugărița a trimis o femeie care ajută la treburile mănăstirii să-l cheme pe tânăr. Văzând-o pe această femeie și auzind de cine este chemat, inima tânărului a început a bate cu putere, gândind că poate fecioara s-a îndrăgostit de el și de aceea îl cheamă. Când ajunsese la chilie, călugărița stătea la războiul ei de țesut și nu-și ridica privirea din pământ, doar întrebând:

- Ce dorești de la mine, tinere, de ce nu-mi dai pace și tot te așezi în calea mea?
- Mi-ești dragă și te iubesc și vreau sa-mi fii soție!
- Dar ce-ți place ție așa mult la mine? întrebă fecioara.
- Îmi plac cel mai mult ochii tăi, când îi văd mă aprind, ochii tăi mă scot din minți.

Călugărița, auzind aceasta, a luat suveica, și-a scos pe loc ochii și a dat să-i întindă tânărului, care nu a răbdat să vadă asta și a plecat.

Mergând spre treburile sale, tânărul începu să plângă, supărat fiind de răul pe care îl pricinuisese acelei monahii. Impresionat de credința acesteia - aducându-și aminte că Scriptura spune: dacă ochiul tău te smintește, scoate-l și aruncă-l de la



tine - hotărî pe dată să se facă monah.

Povestire inclusă în cartea „Nestemate duhovnicești”, vol. I, Editura Cristimpuri, 2010



Din obișnuință

În casa unor oameni bogați nu se mai făcea rugăciunea dinaintea mesei. Într-o zi, le-a venit în oșpeție un propovăduitor.

Pentru musafir s-a pregătit cea mai aleasă masă, s-au scos cele mai bune mâncăruri și băuturi. Familia se așezase la masă, iar propovăduitorul spuse:

- Tatăl familiei trebuie să se roage înainte de masă, căci el este rugătorul principal al casei.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, fiindcă în familia aceasta demult nu se mai ruga nimeni.

Tatăl tuși și spuse:

- Știți, dragă propovăduitor, noi nu ne mai rugăm, fiindcă în rugăciunea dinaintea mesei se repetă mereu unele și aceleași cuvinte. Iar rugăciunea din obișnuință este un lucru plictisitor și irosire zadarnică de timp. Ce sens au repetițiile acestea veșnice, de fiecare zi și de fiecare an? De aceea nici nu ne mai rugăm.

Propovăduitorul privi uimit la el, dar fetița de șapte ani îl întrebă:

- Tată, înseamnă că nu trebuie să-ți mai spun în fiecare dimineață „Bună dimineața!”?

Sursa: Olga Kliukina – „Măgărușul înțelept”, Editura Egumenița, 2019



Sfântul Andrei - Apostolul românilor

Slăvitul Apostol Andrei, cel întâi chemat, s-a născut în cetatea ce se numește Betsaida, care este lângă Marea Galileii, în hotarul Zabulonului, din care seminție i se trăgea și neamul. Cetatea era mică și neînsemnată mai înainte, iar după răsărirea acestuia, a fratelui său, verhovnicul Petru și a lui Filip, s-a făcut renumită și slăvită. Și se numea evreiește Betsaida, ce se tâlcuiește „casa vânătorilor”. După cuviință se numea așa, căci astfel era patria Sfinților Apostoli Petru, Andrei și Filip, care au vânat pește până au aflat adevărul, Care este Hristos.

Deci, dintr-o patrie neslăvită ca aceasta au răsărit apostolii amândoi, având un tată sărac, anume Iona, care a învățat pe fiii săi meșteșugul său. Căci Iona era pescar și prindea pești în Marea Galileii și prin alte iezere ce se aflau prin Galileea. Apoi Apostolul Petru a învățat meșteșugul tatălui său și după aceasta și-a luat de femeie pe fiica lui Aristobul, fratele Apostolului Varnava. Iar dumnezeiescul Andrei, lepădând toată tulburarea lumească și-a ales să petreacă întru feciorie, nevoind să se însoare.

Potrivit tradiției, teologilor și istoricilor, Sfântul Apostol Andrei a fost primul propovăduitor al Evangheliei la geto-daci. În Istoria bisericească, Eusebiu de Cezareea (+ 339/340) afirma: „Sfinții Apostoli ai Mântuitorului, precum și ucenicii lor, s-au împrăștiat în toată lumea locuită pe atunci. Calendarul gotic (sec. al IV-lea) și Martirologiile istorice occidentale (sec. VIII-IX) susțin și ele ipoteza misiunii Sf. Andrei în Scitia. Sinaxarul Bisericii constantinopolitane menționează că Andrei „a predicat în Pont, Tracia și Scitia”. După un alt izvor, păstrat în același Sinaxar, Sfântul Apostol Andrei ar fi hirotonit ca episcop la Odyssos sau Odessos (Varna de azi), pe ucenicul său Amplias, pe care Biserica Ortodoxă îl prăznuiește în fiecare an la 30 octombrie.

Sfântul Apostol Andrei a fost martirizat la Patras (în Grecia de astăzi), fiind răstignit pe o cruce în forma de „X”, care poartă numele de „crucea Sf. Andrei”.

Sursa: www.doxologia.ro



Sfântul Cuvios Paisie de la Neamț

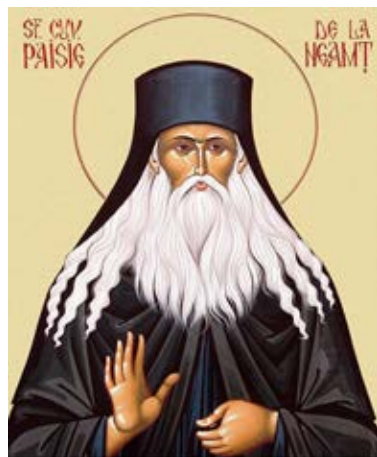
Cuviosul și de Dumnezeu purtătorul Părintele nostru Paisie de la Neamț s-a născut în orașul Poltava din Ucraina în anul 1722, la 21 decembrie, într-o binecuvântată familie preotească, fiind al unsprezecelea copil din cei doisprezece frați. Tatăl său se numea Ioan și era protoieru al Poltavei, iar mama sa se chema Irina. Din botez s-a numit Petru.

Tatăl său murind de tânăr, în anul 1735 copilul a fost dat de mama sa să învețe carte la Academia teologică din Kiev, întemeiată de mitropolitul moldovean Petru Movilă. După patru ani, părăsind școala, intră în viața monahală la Mănăstirea Medvedeski, având vârsta de 19 ani. Aici este făcut rasofor, primind numele de Platon. După puțină ședere în Mănăstirea Pecerska, vine în Moldova, în anul 1745 și se stabilește la schitul Trăisteni - Râmnicu Sărat și apoi la Mănăstirea Dălhăuți.

În vara anului 1746 se duce la Muntele Athos, unde se nevoiește ca sihastru patru ani de zile. În anul 1750 este tuns, aici, în monahism de Cuviosul Vasile de la Poiana Mărului, duhovnicul său, primind numele de Paisie. Apoi, este hirotontit ieromonah și întemeiază o obște monahală în Schitul Sfântul Prooroc Ilie, unde se nevoiește până în vara anului 1763, adunând în jurul său 64 de călugări români, ucraineni și ruși. În anul 1775, Moldova de Nord căzând sub ocupație austriacă, Cuviosul Paisie a fost nevoit să se stabilească la Mănăstirea Secu, în data de 14 octombrie, împreună cu 200 de monahi, lăsând la Dragomirna o obște de 150 de monahi. Aici se nevoiește patru ani, continuând aceeași rânduială de viață duhovnicească athonită, ca și la Dragomirna. Cu binecuvântarea mitropolitului Moldovei Gavriil Calimachi și la îndemnul domnitorului Alexandru Moruzi, Cuviosul Paisie s-a mutat la Mănăstirea Neamț, cu o mare parte din obștea de la Secu, în ziua de 14 august 1779, unificând astfel cele două mănăstiri sub povățuirea unui singur stareț.

În toamna anului 1794, îmbolnăvindu-se, și-a dat sufletul său curat în mâinile Domnului nostru Iisus Hristos în seara zilei de joi, 15 noiembrie, la vârsta de 72 de ani.

Sursa: www.doxologia.ro



Calendar creștin ortodox - Noiembrie 2020

1 D † Sf. doctori fără de arginți Cosma și Damian

Duminica a XXII-a după Rusalii (Bogatul nemilostiv și săracul Lazăr); Ap. Galateni VI, 11-18; Ev. Luca XVI, 19-31; glas 4, voscr. 10

2 L Sf. Mc. Achindin, Pigasie, Elpifidor, Aftonie și Agapie (Pomenirea morților - Moșii de toamnă)

3 M Sf. Mc. Achepsima Ep., Iosif pr. și Aitala diac.

4 M Cuv. Ioanichie cel Mare; Sf. Mc. Nicandru Ep. și Ermeu pr.

5 J Sf. Mc. Galaction și Epistimia; Sf. Mc. Timotei, Teofil și Teotim; Sf. Ap. Hermes

6 V Sf. Pavel Mărt., Patr. Constantinopolului; Cuv. Luca

7 S Sf. 33 de Mc. din Melitina; Cuv. Lazăr

8 D †) Soborul Sf. Arhangheli Mihail și Gavriil și al tuturor cereștilor puteri

Duminica a XXIV-a după Rusalii (Învierea fiicei lui Iair); Ap. Evrei II, 2-10; Efeseni II, 14-22; Ev. Luca X, 16-21; Luca VIII, 41-56; glas 5, voscr. 11

9 L †) Sf. Ier. Nectarie de la Eghina, Sf. Mc. Claudiu, Castor, Sempronian și Nicostrat; Sf. Mc. Onisifor și Porfirie

10 M Sf. Ap. Rodion, Olimp, Erast și Sosipatru; Sf. Mc. Orest

11 M † Sf. M. Mc. Mina; Sf. Mc. Victor, Vichentie și Ștefanida; Cuv. Teodor Studitul

12 J Sf. Ioan cel Milostiv, Patr. Alexandriei; Cuv. Nil Pustnicul; †) Sf. Martiri și Mărt. nășăudeni: Atanasie Todoran din Bichigiu, Vasile din Mocod, Grigore din Zagra și Vasile din Telciu

13 V †) Sf. Ioan Gură de Aur, Arhiep. Constantinopolului; Sf. Mc. Damaschin

14 S † Sf. Ap. Filip; Sf. Gridorie Palama

15 D †) Cuv. Paisie de la Neamț; Sf. Mc. și Mărt. Gurie, Samona și Aviv (Începutul Postului Nașterii Domnului)

Duminica a XXV-a după Rusalii (Pilda samarineanului milostiv); Ap. Efeseni IV, 1-7; Ev. Luca X, 25-37; glas 6, voscr. 1

16 L † Sf. Ap. și Ev. Matei

17 M Sf. Ier. Grigorie Taumaturgul, Ep. Neocezareei; Cuv. Mărt. Lazăr Zugravul; Cuv. Zaharia

18 M Sf. M. Mc. Platon; Sf. Mc. Romano și Zaheu, diac.

19 J Sf. Prooroc Avdie; Sf. Sfințit Mc. Varlaam

20 V Înaintepăznuirea intrării în Biserică a Maicii Domnului; †) Sf. Grigorie Decapolitul; Sf. Mc. Dasie; Sf. Proclu, Patr. Constantinopolului

21 S (†) Intrarea în Biserică a Maicii Domnului (Vovidenia)

22 D Sf. Ap. Filimon, Arhip și Onisim; Sf. Mc. Cecilia

Duminica a XXVI-a după Rusalii (Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina); Ap. Efeseni V, 9-19; Ev. Luca XII, 16-21; glas 7, voscr. 2

23 L †) Cuv. Antonie de la Iezerul-Vâlcea; Sf. Ier. Amfilohie

24 M Sf. Mc. Clement, Ep. Romei și Petru, Ep. Alexandriei

25 M † Sf. M. Mc. Ecaterina; Sf. M. Mc. Mercurie (Odovania Praznicului intrării în Biserică a Maicii Domnului)

26 J Cuv. Alipie Stâlpnicul, Nicon și Stelian Paflagonul

27 V Sf. M. Mc. Iacob Persul; Cuv. Natanail și Pinufrie

28 S Sf. Cuv. Ștefan cel Nou; Sf. Mc. Irinarh

29 D Sf. Mc. Paramon, Filumen și Valerin

Duminica a XXX-a după Rusalii (Dregătorul bogat - păzirea poruncilor); Ap. Coloseni III, 12-16; Ev. Luca XVIII, 18-27; glas 8, voscr. 3

30 L †) Sf. Ap. Andrei, cel Întâi Chemat, Ocrotitorul României; Sf. Frumunțiu, Ep. Indiei; †) Sf. Ier. Andrei Șaguna, mitropolitul Transilvaniei



Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

Pomenirea celor adormiți

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie



Cuprins:**Pag.**

Sinceritate și adevăr	1
„Omul acesta sigur se va mântui!”	4
Cum se cuvine a ne conduce limba	5
Simplitatea este reușita mare a sufletului	6
Strofe pentru suflet	7
Cum privești viața?	8
Mulțumirea	9
La ce se referă cuvintele: „Sus să avem inimile”?	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfântul Andrei - Apostolul românilor	14
Sfântul Cuvios Paisie de la Neamț	15

Colectivul de redacție:**Președinte:***Pr. Iulian Negru***Tehnoredactarea:***ec. Sorin Pavel**jr. Eugen Antohi***Corectare text:***Ioana Sanciuc***Colaboratori:***Oxana Cliucinicov***Adresa redacției:**

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iasi

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

**Pr. paroh Iulian Negru****Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218**Email: parohiasfvasile@gmail.comHttp: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424